

HERA LIND

Příběh sedmnáctileté Selmy,
která se ocitá v pasti tradic,
násilí a rodinné cti.

MAMINKO,
NEPLAČ

Copyright © 2018 by Diana Verlag,
a division of Penguin Random House Verlagsgruppe
GmbH, München, Germany.
Translation © Lenka Kubešová, 2025
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Z německého originálu DIE FRAU, DIE FREI SEIN
WOLLTE
vydaného v roce 2018
přeložila Lenka Kubešová
Redakční úprava Hermína Vojtěchovská
Grafická úprava obálky Emil Křížka
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek, v
edici Klokán, 2025
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7695-641-4

Román podle skutečných událostí

1

Kolín, léto 1979

Vedle našeho obchodu zaparkovalo žluté BMW. „Baba, znáš ho?“ Zvědavě jsem vykoukla z výlohy našeho butiku s koženými a džínovými oděvy, abych se pokochala pohledem na ten krásný stroj. „Má bochumskou espézetku,“ dodala jsem. „Co dělá takový bourák v naší ulici?“

Otec se právě prokousával v zadní kanceláři hromadou papírů. „O čem to mluvíš, holčičko?“

„Tohle kanárkově žluté auto jsem tady nikdy neviděla!“

„Netuším, Selmo.“ Strčil do obchodu prošedivělou hlavu s mohutnými kotletami, které v té době byly v módě. Vypadal poněkud nervózně.

„Hele, Selmo, musím si nutně něco zařídit.“ Podal mi klíče od obchodu a zkontroloval, jestli má peníze, klíčky od auta a další drobnosti, které nesmí chybět v kapsách žádného tureckého patriarchy. „Musím tě tady bohužel nechat samotnou, ale ty to určitě zvládneš. Počkáš v obchodě do dvou hodin, a jestli se do té doby nevrátím, prostě zavřeš. Účetnictví udělám později.“

Překvapeně jsem na otce pohlédla. V naší rodině a kultuře nebylo zvykem, aby sedmnáctiletá dívka zůstávala sama, a už vůbec ne v hojně navštěvovaném butiku. Byla jsem krásná, měla jsem dlouhé černé vlasy, velké zelené oči a štíhlou postavu. Ten den jsem si oblékla úzké džíny a lněnou halenku z naší šicí dílny. Blůza skvěle zvýrazňovala můj vosí pas. Byli jsme moderní turecká rodina. Moje matka dokonce ani nenosila šátek na hlavě.

Můj otec a jeho bratři si v šedesátých letech otevřeli na Kolínsku krejčovskou dílnu s ateliérem, kde jsem o těchto

letních prázdninách vypomáhala. Moje matka a bratři totiž odjeli do Turecka, aby mi domluvili sňatek! Těchto dohod se nevěsta v žádném případě nesmí účastnit.

Nemohla jsem se dočkat, až se provdám za svou první lásku Ismeta, který o mou ruku požádal jak moji matku, tak nejstaršího bratra Cihana.

Moji rodiče žili odděleně. Já jsem bydlela s matkou a mladšími bratry v Hannoveru, ale abych tam tentokrát nezůstala bez dozoru, poslala mě matka na prázdniny k otci do Kolína. A teď tohle! Otec mě nechá v krámě úplně samotnou!

Na otcovy naléhavé záležitosti jsem byla zvyklá. Většinou se jednalo o schůzky s nejrůznějšími ženami, kvůli kterým se manželství mých rodičů po letech rozpadlo, přestože spolu měli šest dětí. Baba teď určitě pospíchal za další z nich. Že by měla něco společného s tím krásným BMW, které parkovalo před cukrárnou? To by vysvětlovalo, proč ten nenapravitelný sukničkář najednou tak znervózněl.

„Neboj se, baba, já to tady zvládnu.“ Pohlídat obchod? Na tom přece nic není. Alespoň si budu moct pustit svou oblíbenou hudbu a nebudu muset poslouchat utahané turecké milostné balady.

„Ale nezapomeň, že jdeš na oběd k strýčkovi, tetě a sestřenicí Yasemin. Engin a Sule mě také pozvali, takže se uvidíme nejpozději o půl třetí.“ Otec zachrastil klíči od auta. „Můj bratr a švagrová s námi chtějí strávit víkend. Už tě neviděli celou věčnost.“

„Samozřejmě, baba.“ Políbila jsem ho na tvář, zarostlou strništěm. Otec vždy nádherně voněl. Ucítla jsem vůni dětství, bezpečí a dalekého světa. Vdechovala jsem jeho orientální parfém. Samozřejmě měl rande. Potlačila jsem úsměv. „Pojeďu autobusem ve dvě deset.“

Otec nastoupil do svého mercedesu a šlápl na plyn. Ani jeho auto nebylo zrovna z nejlevnějších, ale tvrdil, že musí dbát o svůj společenský status.

V rádiu právě hráli *Swan Song* od Bee Gees a já jsem se s chutí pustila do skládání svetrů, které naši poslední zákazníci naházeli na hromadu. Ladně jsem se pohupovala v bocích, třídila oděvy podle barev a velikostí a vracela je do správných regálů. Už brzy poletím do Turecka a provdám se za muže svých snů. S Ismetem jsme se poznali v Kolíně nad Rýnem, kde jsem žila ještě s oběma rodiči. Tehdy mi bylo teprve třináct, a tak na mě musel každý den tajně čekat. Byl krásný a slušně vychovaný. Vodili jsme se za ruce, procházeli se podél řeky, vyznávali si lásku a snili o společné budoucnosti. Samozřejmě bylo přísně zakázané, aby se mě jakkoli dotýkal. Už jen nevinné držení za ruku bylo nemyslitelné, ale teď... Teď už to bylo oficiální! Ismet přijel s rodiči do Hannoveru a podle tradice požádal matku o mou ruku. Můj nastávající mezitím začal studovat medicínu a naší společné budoucnosti už nestálo nic v cestě. Samozřejmě budeme žít v Německu, vždyť jsme tu oba vyrostli. Ale svatba, ta musí být v Turecku. Při té představě jsem ucítila, jak se mi v břiše roztančilo hejno motýlů. Život byl tak nádherný! Když se z rádia ozvaly první tóny písně *Super Trouper* a já jsem právě všela na ramínko těžkou koženou bundu, rozezněl se zvonek a do obchodu vstoupil tmavovlasý muž. Vykoukla jsem zpoza stojanů s bundami a usmála se na něj. „Můžu vám nějak pomoci?“

Páni, to je ale fešák, prolétlo mi hlavou. Havraní vlasy měl sčesané dozadu, takže vyniklo jeho mohutné obočí, a byl jistě čerstvě oholený. Hned jsem věděla, které z našich kousků by se hodily k jeho urostlé postavě.

„Ahoj Selmo!“ Udělal dva dlouhé kroky a galantně mě políbil na obě tváře.

My už jsme se někdy potkali? Ucítila jsem sladko-pikantní vůni, ale nedokázala jsem určit, odkud ji znám.

„Z tvého pohledu soudím, že právě marně vzpomínáš, odkud se známe.“ Atraktivní zákazník ze mě nespouštěl

tmavé oči, ve kterých se mu zvláštně zablýsklo. Teprve teď jsem si všimla, že má nad pravým obočím jizvu.

„*Jestli se vůbec známe,*“ opáčila jsem sebevědomě. Uvědomila jsem si, že jako svobodná turecká dívka se mu vlastně nesmím dívat do očí, proto jsem rychle uhnula pohledem.

„Ale, Selmo.“ Natáhl ke mně ruku a rozesmál se. Z jeho dechu jsem ucítila mátu. „Ty opravdu nevíš, kdo jsem?“

Znovu jsem se na něj rozpačitě podívala a nervózně jsem se usmála. „Orhane? Jsi to ty? Syn otcových bývalých zaměstnanců Muhameta a Neslihan?“

„No konečně, zlato! Vyrostla z tebe pořádná kočka! Jak to děláš, že máš pořád tak lesklé vlasy?“

„To je moje tajemství.“ Jeho lichotka mě potěšila, ale přesto jsem couvla a držela před sebou ramínko s koženou bundou. „Jak je to už vůbec dlouho?“

„Co moji rodiče šli pro Alpera Tuclua, tvého otce?“ Orhan zvedl oči ke stropu a vypadalo to, že počítá. „Počkej. Před dvěma lety jsme se potkali ve firmě tvého strýce Engina. Ale to si nemůžeš pamatovat. Tehdy jsi byla malá, stydlivá školačka.“

To už jsem dávno potají chodila s Ismetem, pomyslela jsem si. Několik let jsme si sice jen psali, ale já jsem o jiného ani okem nezavadila. Ani o Orhana, který se teď tvářil jako mistr světa.

„Jak se máš?“ Nervózně jsem si odfoukla z čela pramen vlasů. Nenápadně jsem pohlédla do kabinky a v zrcadle jsem spatřila, jak mi na tvářích naskákaly rudé skvrny. Takhle tedy vypadala Selma, kterou něco vyvedlo z míry. „Myslela jsem, že ses vrátil s rodiči do Turecka.“

„To jo, ale nesehnal jsem tam práci. Už dávno bydlíme zase v Německu.“

Pohlédl na bundu, za kterou jsem se schovávala, a zatahal za rukáv. Zahlédla jsem na jeho vypracovaném předloktí černé chloupky a snažila se zabránit, aby se naše ruce dotkly.

„Jak jdou kšefty?“ zeptal se.

„Řekla bych, že dobře. Pomáhám tady jen o letních prázdninách.“ Nervózně jsem si odkašlala. „Bydlím teď s matkou a dvěma sedmiletými bratry v Hannoveru. Za rok budu maturovat.“ Rozpačitě jsem se usmála. „A potom bych chtěla studovat návrhářství.“

„Opravdu? Ty budeš maturovat?“ Přehlédla jsem se, nebo se posměšně ušklíbl?

Proč mu vlastně vyprávím o své rodině? Možná vůbec nevěděl, že se rodiče rozešli. Vzhledem k tomu, že Turci kladli velký důraz na morálku, to nebylo nic, co bychom měli vytrubovat do světa. Orhanovi rodiče už pro mého otce dávno nepracují, takže mi může být jejich syn úplně ukradený. Nasadila jsem profesionální výraz. „Chceš si něco vyzkoušet? Jinak už budu zavírat.“ Vyrasila jsem ke stojanu a pověšila na něj bundu, abych se konečně dostala z rohu, do kterého mě zatlačil.

„Počkej, Selmo. Já jsem chtěl vidět TEBE.“ Oči se mu žádostivě zaleskly. Prohlížel si mě tak nestydatě, že jsem si připadala jako nahá.

„Jak vůbec víš, že jsem u otce ve městě?“ Srdce mi bušilo jako o závod a já jsem z regálu vyndala kožený pásek a přitiskla si ho k tělu.

„Když se člověk trochu snaží, vždycky se dozví, co potřebuje.“

Jeho pohled se mi vůbec nelíbil. Nervózně jsem mrkla na hodiny. Bylo za deset dvě. Najednou jsem zatoužila vyprovodit ho na ulici a zamknout za ním. Neslušelo se, aby mladá dívka byla v jedné místnosti s mužem. V Kolíně žila spousta tureckých rodin, které byly více či méně příbuzné a bohužel pro mě ze sebe nespustily oči. Zajímalo je především chování neprovdaných dívek. Sebemenší provinění proti morálce se pak šířilo jako požár a nelítostně polykalo rodinnou čest. O tom jsem už něco věděla. Baba před časem vyhnal mou starší sestru Fidan, protože v šestnácti letech

otěhotněla s Kurdem jménem Bekir, a nikdo z nás s ní už nesměl promluvit.

Jestli si Orhan nechce nic koupit, měl by odsud okamžitě vypadnout. Nechtěla jsem ani pomyslet na to, že by nás spolu někdo zahlédl. Okamžitě by se to doneslo k mému otci a nastalo by peklo. Určitě bych mi vyčetl, že jsem ho zklamala, a dodal by, že netušil, že mě nemůže nechat v obchodě bez dozoru ani dvě hodiny.

„Tak se měj, Orhane.“ Přátelsky, ale rezolutně jsem pokynula směrem ke dveřím. „Ráda jsem tě viděla, pozdravuj ode mě rodiče.“

„Často jsem na tebe myslel.“ Vzal mi z ruky pásek a přejel prstem po masivní lesklé sponě. Až teď jsem si všimla, že je na ní motiv lebky.

„Dej mi ho, prosím. Právě jsem se chystala zavřít.“ Odvážně jsem sáhla po pásku, ale Orhan si se sponou provokativně pohrával.

„Dokonce hodně často. Myslel jsem na krásnou Selmu s lesklými vlasy. A když jsem se dozvěděl, že jsi dneska v téhle zlaté klínce úplně sama, řekl jsem si, že si musím to krásné ptáčátko prohlédnout, než mi uletí.“

To byla poslední kapka.

„Ještě jednou, Orhane. Ráda jsem tě viděla, ale jestli si nechceš nic koupit...“ Nekompromisně jsem se vrátila za pult. „Ráda jsem tě viděla,“ zopakovala jsem. Srdce mi bušilo jako splašené. „Ale teď už opravdu musím zavřít, protože o půl třetí jdu na oběd k tetě Sule a strýci Enginovi. Otec tam na mě bude čekat, a znáš ho, s ním nejsou žádné špásy.“

Teď jsem ho stoprocentně uzemnila. Určitě by se nechtěl dostat s mým otcem do křížku.

Nebo že by si Orhan přišel vyřídit účty? Že by baba propustil jeho rodiče a nedal jim žádné odstupné?

„Ty se mě ani nezeptáš, proč jsem sem přišel?“ Orhan mi zakýval sponou před obličejem a nespouštěl ze mě své černé oči.

Nervózně jsem pohlédla na vyliďnoulou ulici. Kéž by se baba vrátil a vrazil do obchodu! Jenže tady nebyl ani baba, ani žádný zákazník, který by si přišel v horkém odpoledni nakoupit.

„Copak tě sem tedy přivádí?“ Snažila jsem se, abych zněla uvolněně. „Něco mi snad uniklo?“ Možná se bude ženit a přišel mě pozvat na svatbu.

„Selmo! Ty nevíš, že moji rodiče požádali tvého otce o tvou ruku?“ Orhan udělal krok směrem ke mně.

Píchlo mě u srdce, ale potom mi ze rtů uniklo uchechtnutí. „No to je teda gól!“ Sice se mi stále svíralo hrdlo, ale nedokázala jsem potlačit ješitnost. Samozřejmě! Byla jsem totiž skvělá partie!

„A?“ zeptala jsem se koketně. „Co jim na to otec řekl?“

Posměšně jsem mu pohlédla do očí. Věděla jsem, že by otec nikdy nesouhlasil, abych se já, jeho hvězdička, provdala do rodiny obyčejných dělníků.

„Samozřejmě je odmítl.“ Orhan položil pásek na pult a já jsem si všimla, že se mu třesou ruce. Strčil si je do kapes a podvědomě couvl.

Byl zcela neškodný. Najednou mi spadl kámen ze srdce. Nejraději bych ho politovala a pohladila po černočerných vlasech. Otec mu určitě řekl, že mě dávno slíbil mladému medikovi.

„Dokonce jim řekl, ať už mu nikdy nechodí na oči. A potom je oba vyhodil.“

Ó já, uražená ješitnost byla pro tureckého mladíka mnohem horší než bolest zubů.

„Nic si z toho nedělej, Orhane. Baba to tak nemyslel. Určitě jsi milý kluk, ale já už jsem zadaná.“ Pyšně jsem poklepala na zasnubní prsten, který mi Ismet navlékl, sotva požádal matku o mou ruku. „Můj snoubenec má těsně před zkouškami, bude z něj lékař,“ dodala jsem hrdě. „Takže když ti někdo prozradil, že jsem ve městě, měl ti také říct, že jsem dávno zasnoubená!“ Otočila jsem se k němu zády a zamkla pokladnu. „A co tvoji rodiče? Podařilo se jim najít práci?“

„Ty jsi mě neslyšela? Jasně jsem ti řekl, že tě nemůžu dostat z hlavy.“ Orhan úplně ignoroval, že jsem se ho na něco ptala. „Když jsme se před dvěma lety potkali, bylo mi jasné, že si tě jednou vezmu za ženu. Tebe a žádnou jinou.“ Polekaně jsem se otočila. Ruce měl stále vražené v kapsách kalhot a probodával mě pohledem. „A já vždycky dostanu, co chci.“

Křečovitě jsem se usmála. „Neber si to osobně, prosím, ale před chvílí jsem ti řekla, že...“ Když jsem však viděla jeho výraz, raději jsem zmlkla. On nežertoval. Oči mu potemněly a mohutné obočí s jizvou mi začalo nahánět hrůzu. Měl tu jizvu snad z nějaké rvačky?

„Orhane, nemel nesmysly.“ Zkřížila jsem si ruce na prsou. Proč na mě tak zírá?

„Vím, že budeš moje.“ V očích se mu zablesklo. „Vsadíme se, že tě dostanu?“

„Posloucháš mě vůbec?“ Netušila jsem, jestli se mnou jen flirtuje, nebo jestli mu úplně přeskočilo. „Já jsem zadaná, a navíc o tebe nemám zájem. Být sebou, radši odsud rychle zmizím, než tě tady načapá můj otec.“ Abych ta slova trochu zjemnila, zachichotala jsem se. „Škoda, že jsem se s tebou nevsadila – projel bys to na celé čáře.“ Snad to nebude brát jako urážku. „Pozdravuj ode mě rodiče. Neslihan a Muhamet, že? Vidíš, dokonce si ještě pamatuju jejich jména.“

Ještěže jsem použila svou vnitřní sílu, protože tato směsice laskavosti a rozhodnosti na něj očividně zabírala. Orhan vyrazil ke dveřím a rafl za kliku. Do uší se mi zakousl pronikavý zvuk zvonku.

„Dobře si to rozmysli!“ zasyčel a na obličeji mu naskákaly rudé skvrny. „Se mnou by ti nic nechybělo!“

„Sni dál,“ prohodila jsem sebevědomě. Potom jsem za ním zavřela dveře a zamkla.

Srdce mi ještě několik minut zběsile bušilo.

2

Kolín, léto 1979

Najednou jsem zatoužila slyšet Ismetův hlas. Jenže můj snoubenec byl právě v Turecku. Zamířila jsem do otcovy kanceláře a třesoucími se prsty jsem vytočila číslo svých budoucích tchánů.

„Miláčku, to jsi hodná, že voláš!“ Ismetův sametový hlas mě pohladil po duši. „Jak se máš v Kolíně? A co otcův obchod?“

„Představ si, co se mi právě stalo,“ vyhrkla jsem. „Před chvílí se tady objevil syn jednoho krejčího, který u otce dřív pracoval, a tvrdil, že jeho rodiče požádali otce o mou ruku. Jenže ten s nimi rychle vyběhl.“

„To si umím živě představit,“ rozesmál se Ismet. „Jenže ty jsi zasnoubená se mnou, takže si ten mizera může něco zkusit!“

Rozesmála jsem se. „Jmenuje se Orhan. Před dvěma roky jsme se náhodou potkali a on teď tvrdí, že na mě od té doby neustále myslí. Já jsem si na něj nevzpomněla ani jednou.“

„Miláčku! Ty jsi přece nejhezčí Turkyně od Hannoveru až po Kolín! Spíš by mi přišlo divné, kdyby na tebe ten chlapík nemyslel,“ pronesl Ismet hrdě a já jsem slyšela, že se usmívá. Polichoceně jsem se zahihňala.

„Každopádně jsem rád, že jsem ho předběhl,“ dodal. „Svatební přípravy jsou v plném proudu. To budeš koukat, co jsme pro tebe připravili!“

Snažila jsem se z něj něco vytáhnout, ale můj snoubenec byl tajemný jako hrad v Karpatech. „Budeš si připadat jako princezna. Bude to nejhezčí svatba, jakou naše město kdy zažilo.“

„A jak se mají tví rodiče a sourozenci?“

„Báječně. Už se těší na svatbu. Měla bys vidět, jaký cirкус se tady strhl kvůli oblečení! Moje sestry si musí za každou cenu nechat ušít šaty tak, aby ladily s tvými.“ Opět se rozesmál. „A já už se nemůžu dočkat, až vyrazíme na svatební cestu, miláčku. Necháme rodinu rodinou a vyrazíme do našeho hnízdečka lásky v Canakkale v Egejském moři. Zamluvil jsem nám totiž malou jachtu...“

„Cože? My pojedeme lodí?“ Nadšeně jsem poskakovala na místě.

„Jé, to mělo být překvapení.“ Ismet rázem zvážněl. „Když ty ze mě všechno vytáhneš... Nebuď nedočkavá a ještě chvíli to vydrž. Připravujeme tady pro tebe tolik věcí, že se zblázníš radostí.“

Ismet mi začal líčit, kteří strýčkové a tetičky chtějí přijet na svatbu a co by nám chtěli koupit jako svatební dar. Srdce mi překypovalo hrdostí a láskou. Ismetovi příbuzní mě už dávno považovali za součást rodiny a měli radost, že se konečně vezmeme. Všichni byli vysokoškolsky vzdělaní, dokonce i jeho sestry ještě studovaly. Přivdám se do vážené, moderní rodiny a vím, že moji rodiče si toho opravdu cení.

„Miláčku, už budu muset končit, protože mi právě přivezli další část tvého překvapení. Ach, kdybys viděla, co právě vidím já...“

Dokázala jsem si představit, jak září nadšením.

„Ismete, nenapínej mě!“ V duchu jsem viděla honosné šperky z pravého zlata, které mu pomohla vybrat moje matka.

„Pozdravuj ode mě otce. Na svatbu je samozřejmě srdečně pozvaný, ale ať s sebou prosím nebere jinou ženu. To by vůči tvé matce bylo velice neomalené a moji rodiče by to nikdy nedovolili.“ Ismet taktně ztišil hlas a já jsem pochopila, že do místnosti právě vešla moje matka.

„Jistěže přijede sám, lásko! Víím, je to samorost a morálka mu nic neříká, ale pokud jde o jeho milovanou dcerušku, chápe, co se sluší a patří.“

Ano, poté, co vyhodil mou sestru Fidan, zbyla jsem mu kromě čtyř synů už jen já, jediná počestná dcera, a v žádném případě jsem mu nechtěla udělat ostudu. I když on nám ji dělal na každém kroku, ale on si to mohl dovolit, protože je muž.

Vesele jsem se zasmála a poslala Ismetovi několik vzdušných polibků. „Tak zatím, miláčku. Jé, už jsou dvě hodiny. Musím utíkat na autobus!“ Rychle jsem zavěsila a natáhla se pro bundu.

Z našeho obchodu to bylo na zastávku jen třicet metrů a já jsem viděla, jak se k ní blíží zelený autobus.

„Sakra, tím jsem chtěla jet... Kde mám tu ztracenou tašku?“

Rychle jsem si sbalila věci, zhasla světlo a zamkla krám. Autobus už stál na zastávce, jako by na mě čekal. Utíkala jsem, co mi nohy stačily.

Do háje! Proč jsem si zrovna dneska vzala páskové sandálky na vysokém podpatku? Balancovala jsem jako provozodkyně, až jsem si nakonec zvrtila nohu a spolkla pepřnou nadávku. Ozvalo se zasyčení, dveře autobusu se zavřely a on mi ujel doslova před nosem.

Tak ráda bych si zanáđávala, ale to by si slušně vychovaná turecká dívka samozřejmě nemohla dovolit. Copak mě ten řidič neviděl? Nebo by raději svezl prašivého psa než Turka?

Dvě deset. Zapovídala jsem se s Ismetem a úplně ztratila pojem o čase.

Příbuzní už na mě čekají s obědem. A otec nedochvilnost přímo nesnáší! Teď kvůli mně budou sedět nad prázdnými talíři, protože další autobus jede až za hodinu.

To bude zase řečí!

Bezradně jsem si prohrábla vlasy a horečně přemýšlela, jak bych mohla svou chybu napravit. Na taxíka jsem neměla dost peněz. V dlani jsem svírala mince, které mi měly vystačit přesně na jízdenku. A pak se to stalo.

Jako blesk z čistého nebe se přede mnou objevilo žluté BMW, dveře na straně spolujezdce se otevřely a z místa řidiče se na mě usmíval Orhan. „Chceš dovézt k Yasemin?“

Ztuhla jsem. To snad nemyslí vážně. Nepřicházelo v úvahu, aby mladá turecká dívka nastoupila k někomu do auta. To už bych se mohla přímo tady na zastávce rovnou svléknout do naha a začít tančit.

„Dobře víš, jak rychle se tady šíří drby,“ zavrčela jsem a otočila se k němu zády. Měla bych se vrátit do obchodu a zavolat tetě, že se opozdím? Nejspíš by to bylo nejlepší řešení, jenže moje hrdost se vzpínala jako rozzuřený hřebec. Před chvílí jsem Orhana suverénně setřela. *Sni dál*. To se mi opravdu povedlo. Něco takového očividně nečekal. Teď si však určitě myslel, že jsem ztratila kuráž. Ztraceně! Zakručelo mi v břiše. Měla jsem hlad jako vlk.

„Selmo! Já tě přece neukousnu!“ Zvedl ruce nad hlavu a zatvářil se tak, jako by mluvil s nechápavým tříletým děckem. „Vždyť o nic nejde, známe se přece odmalička!“

„Spousta lidí v tomhle městě čeká na příležitost, aby mohli mého otce zkompromitovat,“ zasyčela jsem. „Kdyby jeho počestná dcera nastoupila do auta k cizímu muži, byla by jeho dobrá pověst tatam.“

Orhan si pohrdavě odfrkl. „Můžu tě vysadit na benzínce. Tam tě nikdo neuvidí, a těch pár metrů už dojdeš pěšky.“

Slunce neúprosně páliło a já jsem měla pocit, že se rozteču.

„No tak už pojď, ty padavko,“ ušklíbl se Orhan. „Mám tady vychlazenou colu.“

Vlastně měl pravdu. Kdo by mě mohl vidět? Město bylo v parném odpoledni jako po vymření. Když teď nastoupím do auta, budu za deset minut u strýčka, a nikdo se nic nedozví. Těšila jsem se na sestřenici Yasemin a vynikající oběd. Teta Sule byla totiž skvělá kuchařka. Při pohledu na colu, kterou mi Orhan zamával před nosem, se mi lepil jazyk na patro.

Jako by mě postrčila neviditelná ruka a já jsem najednou seděla vedle Orhana. Jeho BMW bylo opravdu stylové. Kožená sedačka mě příjemně chladila do zad a já jsem se

ležérně natáhla pro pás. Páni! Na chvíli jsem zalitovala, že mě v tomhle autíčku nikdo neuvidí. Ten Orhan je vlastně celkem cool.

„Co to děláš?“ vyjekla jsem, když se mi do prsou zařízl bezpečnostní pás. Vytřeštila jsem oči a ještě pevněji sevřela láhev vychlazené coly.

„Jen jsem si na něco vzpomněl. Bude to jen chvílička.“

Když jsme dojeli k semaforu, na kterém svítila červená, Orhan strhl volant a otočil se do protisměru. Pneumatiky hlasitě zakvílely. Nejprve jsem si myslela, že si jen jede něco vyzvednout. Snažila jsem se zachovat klid. *To nic, Selmo, on se jen předvádí. Musí ti předvést, co tahle jeho žlutá raketa dokáže, když už ti nemá co nabídnout!*

Orhan však zaťal zuby a svíral volant tak křečovitě, že mu zbělely klouby na ruce. Šlápl na plyn a vyrazil ven z města.

„Cože?“ zařvala jsem. „Okamžitě zastav! Já musím k tetě! Otec na mě už čeká!“ V uších mi hučelo a srdce mi bušilo jako o závod.

„Uklidni se.“ Orhan přeřadil na pětku a řítil se po výpadovcě směrem k dálnici. „Pohodlně se opři. Jen se trochu projedeme.“ Na krku mu naskočila žíla, která tepala v rytmu agresivní hudby, linoucí se z reproduktorů. Hluboké basy rozvibrovaly i sedadlo. No paráda!

„Přestaň blbnout, Orhane, to není vůbec vtipné!“ Začaly se mi potit dlaně.

Střelil po mně pohledem, usmál se a oko pod jizvou se mu zalesklo. „Určitě ses nemohla dočkat, až se projedeme s větrem o závod.“

„Ne! Já chci domů!“ Nohy jsem měla jako z gumy. *Klid, Selmo. Vzpamatuj se. On z tebe má respekt. Jen se předvádí.*

Křečovitě jsem svírala okraje sedačky. V dálce se objevil semafor. Poslední před vjezdem na dálnici. *Prosím, ať*

naskočí červená. Prosím, ať naskočí červená. Prosím. Prosím... Nebesa mě vyslyšela.

Orhan zaklel a dupl na brzdu. Ozvalo se skřípění pneumatik. Do prsou se mi opět zařízil bezpečnostní pás.

Tak jo, Selmo, hlavně nenápadně. Ted' musíš vystoupit.

Snažila jsem se nahnát červené tlačítko, kterým se odepínal pás. Konečně se mi to povedlo. Tiše jsem ho stiskla. Orhan nervózně bubnoval prsty do volantu a tu a tam pohlédl do zpětného zrcátka.

Nenápadně jsem sáhla po klice a napnula všechny svaly. Ted'!

Chtěla jsem rozrazit dveře, ale ty byly bohužel příliš těžké. Orhan se přese mě natáhl, dveře znovu zabouchl a šlápl na plyn. Bylo mu úplně jedno, že na semaforu stále svítí červená. Auto se rozkomíhalo a někdo za námi se opřel o klakson.

„Opovaž se to udělat ještě jednou, Selmo! Zůstaneš tady!“ Orhan zařadil vyšší rychlost a přidal plyn. Domy kolem cesty se míhaly, jako když se přetáčí film.

Jako by na mě sáhla smrt.

Motor řval a auto uhánělo po dálnici směrem k Dortmundu. Odstředivá síla mě zarazila do sedadla a dopravní značky se proměnily v modré šmouhy.

„Orhane! Prosím tě! Otec mě bude hledat, a až mě najde, zakroutí ti krkem!“ snažila jsem se překřičet dunící basy.

„Uklidni se, Selmo, já to s tebou myslím jen dobře.“ Můj únosce přešel do levého pruhu a prosvištěl kolem aut, která nás podle jeho názoru brzdila. Snažila jsem se dát řidičům nějaké znamení, ale Orhan mi srazil ruku dolů.

„Vezmeme se a ty se do mě zamiluješ. Když budeš zticha, nic se ti nestane.“

Zůstala jsem sedět jako opařená a mlčky jsem sledovala silnici před námi. On se snad úplně zbláznil. Připadalo mi,

že projíždíme rozteklým asfaltem. Můj mozek se zdráhal pochopit to, co jsem dobře věděla. Toto byl únos! Jenže únos nebyl v naší komunitě ničím neobvyklým. Alespoň pokud se jednalo o zločin z vášně. Můj otec unesl mou matku, když šla ke studni pro vodu, a celý život se tím chlubil. Jenže moje matka do něj byla zamilovaná až po uši, a tak si ten únos předem domluvili. Já jsem však Orhana nemilovala. Právě naopak. Jeho nabubřelost mě doslova odpuzovala.

Nedokázala jsem jasně uvažovat. Zachvátila mě panika. Proč jsem jen nastupovala do jeho auta? Jak jsem se mohla nechat přemluvit? Proč? Proč? Kvůli láhvi vychlazené coly? Protože jsem si chtěla něco dokázat?

Chtěla jsem ho tou láhví udeřit do spánku, ale on mě chytl za zápěstí, vytrhl mi ji z ruky a vyhodil z okna.

„Ty jsi ale zlobivá holka.“

Najednou jsem se zaslechla, jak křičím. Vyla jsem jako zvíře chycené do pasti. Musela jsem ze sebe dostat vztek, strach, zoufalství a zlost sama na sebe, že jsem se nechala tak snadno obalamutit.

„Baba! Pomoc. BABA!“ Pokusila jsem se stáhnout okno.

„Okamžitě přestaň křičet!“ Orhan nervózně pohlédl do zpětného zrcátka. „Nenuť mě, abych ti ublížil!“

Ale já jsem dál řvala z plných plic. „BABA! Strýčku Engine!“

Připadala jsem si jako malé dítě. V životě jsem tolik nekřičela. Vztekala jsem se, kopala kolem sebe a divoce házela hlavou. Pravou rukou mě popadl za zápěstí. Ručička na tachometru se blížila sto osmdesáti a auto se nebezpečně přiblížilo ke svodidlům. Najednou se rozmáchl a vši silou mě udeřil do obličeje. O několik vteřin později se ozvala palčivá bolest a já jsem na jazyku ucítila chuť krve.

„Pusť mě, prosím,“ vydechla jsem, zatímco mi z nosu prýštila krev a stékala na světlou halenku.

„Čím víc se budeš bránit, tím víc to bude bolet.“ Orhan mě popadl za paži a pevně ji stiskl. „Takže se laskavě uklidni. Slibuju, že bude všechno v pořádku.“

„Já chci ke svému baba,“ zavzlykala jsem. Při pohledu na krev, která barvila mou halenku doruda, jsem začala znovu křičet. „Co jsi to udělal? Ty dobytku! Baba tě zabije, a tvoje rodina se tě zřekne!“

Viděla jsem, jak jeho pravačka, kterou mi málem zlomil čelist, zmizela v kastlíku, a bláhově jsem si myslela, že mi chce podat kapesník. Jenže on na mě namířil revolver. Oči měl podlité krví a hrozivě na mě zařval: „Pohni se, a zastřeším tě. A to myslím naprosto vážně!“

Aby svá slova zdůraznil, udeřil mě pažbou do ramene. Ucítila jsem palčivou bolest a konečně jsem omdlela.

Když jsem se probudila, zjistila jsem, že Orhan zaparkoval v ulici, která mi nebyla ničím povědomá.

„Tak šup, vystupujeme.“ Dloubl mě revolverem do paže. „Jestli cekneš, je po tobě.“

Pohlédla jsem na starý, šedivý činžák, před kterým stály popelnice, naplněné až po okraj. Na chodníku se válely prázdné láhve a hromady starého papíru.

„Kde to jsme?“

„V Bochumi. Hybaj. A neopovažuj se mě podfouknout.“

Orhan mě přinutil vystoupit z auta a vrazil mi revolver mezi lopatky. Udělala jsem několik kroků a uklouzla po psích výkalech. Došli jsme ke dveřím, Orhan zazvonil a za chvíli už mě vedl po zatuhlém schodišti do třetího patra. Na tváři jsem stále cítila otisk jeho dlaně a oko jsem měla tak oteklé, že jsem na ně téměř neviděla. V hlavě mi hučelo a žaludek se mi svíral strachy.

Na levé straně chodby se otevřely dveře a nějaká stará žena nás mlčky pustila dovnitř.

Možná to byla Orhanova babička, ale on si jí vůbec nevšímal. Tento hrdinský čin ho očividně vyčerpal. Dostřkal mě úzkou chodbičkou do zadního pokoje a rozvalil se na gauč.

Orhanova matka se rozzářila a pospíchala mě přivítat. Byla to skutečně ona? Neslihan, která se denně skláněla v otcově dílně nad šicím strojem? Panebože, ta ale zestárla! Měla na sobě flekatou zástěru a do obličeje jí padaly mastné šedé vlasy. Stoprocentně to byla ona. Ze srdce mi spadl obrovský balvan. Neslihan mě vzala za ruce a pohoršeně si prohlédla můj obličej. „Orhane! Bylo to nutné?“

Nejraději bych jí skočila kolem krku.

„Konečně,“ vydechla jsem. „Ani nevíš, jak ráda tě vidím, Neslihan. Tvému synovi asi úplně přeskočilo.“

Teď nejspíš dostane pořádně za vyučenou, ale to byla jejich rodinná záležitost.

Koutkem oka jsem zahlédla, že na gauči sedí i Orhanův otec Muhamet, který dříve pracoval jako mistr v otcově dílně. Vedle něj jsem spatřila starého muže, pravděpodobně Orhanova dědečka. Až uvidí, co mi provedl, určitě ho zbijí jako psa a já mu tu bolest budu z celého srdce přát.

Neslihan mě konejšivě poplácala po paži.

„Selmo, ty jsi ale vyrostla do krásy. I s tou ozdobou na obličeji jsi nádherná.“ Potřásla hlavou. „Neboj se, už jsi v bezpečí.“

Málem jsem se rozplakala úlevou, ale zároveň se ozvalo moje pošramocené ego. Já jsem přece někdo! Dcera jejich bývalého šéfa! Sebrala jsem poslední zbytky sebevědomí.

„No,“ povzdechla jsem si a třela si oteklou tvář, „tohle se vašemu synáčkovi opravdu povedlo.“ Pokusila jsem se o sebevědomý úsměv, což jen zhoršilo hučení v mé hlavě. „Nechápu, proč mě nalákal do toho svého vytuněného BMW, ale vyděsil mě k smrti. Jsem tak ráda, že jste tady se mnou.“

Neslihan mi podala sklenici vody. Přiložila jsem si ji k nateklým rtům a hltavě jsem se napila. „Myslela jsem, že je to moje poslední hodinka,“ pokračovala jsem. „Otec bude zuřit. Určitě to nenechá jen tak.“

Neslihan ani Muhamet nemohli za to, co jejich synáček provedl.

„Nejlepší bude, když mě hned odvezete zpátky.“ Postavila jsem prázdnou sklenici na stůl, kde stály prázdné šálky a mistička se slunečnicovými semínky. Jako by na někoho čekali. Když se mi nedostalo žádné odpovědi, dodala jsem: „Tak jo, nikomu o tom neřeknu.“ Vděčně jsem si od Neslihan vzala ubrousek a otřela si jím koutky úst a nos. „Jen si rychle odskočím a pak budeme moct vyrazit. Cestou vymyslím, co řeknu otci.“

Když jsem se vrátila z toalety, ti čtyři se o něčem radili.

„Drahoušku,“ oslovila mě Neslihan, jako by se mě snažila uklidnit. „Všechno je v pořádku. Nemusíš se ničeho bát.“

Když jsem slyšela tón, kterým ta slova pronesla, naskočila mi husí kůže. Najednou mi připadala cizí. Už se netvářila mile ani chápavě, a chladně dodala: „U nás ti bude dobře.“

Prudce jsem se otočila a pohlédla na tři muže, kteří netečně seděli na gauči. „Vy mi k tomu nic neřeknete?“

„Orhan tě miluje. Tak to v životě prostě chodí.“ Neslihan na mě lhostejně pohlédla. „Člověk si někdy musí jít tvrdě za svým, aby byl šťastný.“

Zvedl se mi žaludek. Ona jeho jednání schvaluje? A ostatní taky? Pohlédla jsem do kamenných tváří zbytku rodiny. Věděli o tom, co má Orhan za lubem? Pomohli mu snad ten únos naplánovat? Nebo mu dokonce půjčili auto, aby ji měl na co nalákat?

Po zádech mi stékal studený pot.

„Vy jste se snad úplně zbláznili!“ Demonstrativně jsem zamávala prsteníčkem. „Jsem zasnoubená. Matka je právě v Turecku a s rodinou mého snoubence připravují svatbu. Mám těsně před maturitou. To přece nemůžete!“

„Ale můžeme,“ ozval se z gauče Orhanův otec.

Potáhl z cigarety a dál sledoval své šedé pantofle. Dědeček mlčky přikývl. To snad nemyslí vážně!

Ze rtů mi uniklo hysterické vzlyknutí. Instinktivně jsem doklopýtala k jedinému křeslu v místnosti. Neslihan do mě strčila a já jsem se jen bezmocně svalila do měkkého

polstrování. „U nás budeš v bezpečí, nikdo ti neublíží. Jen se nám budeš muset podřídit.“

Co to povídá? Měla bych se podřídit? Jako dříve většina tureckých dívek? *Bože, dej, ať se z téhle noční můry konečně probudím*, modlila jsem se v duchu. Tohle přece nemůže být pravda. Oči se mi zalily slzami a já jsem nechápavě zírala na lidi, z nichž tři jsem znala jen od vidění.

Otec netečně míchal kávu, dědeček a babička chroupali semínka a slupky plivali na koberec. Orhan ze mě nespouštěl oči, podlité krví. Jeho matka mě nepřestávala uklidňovat.

„Uvidíš, že si na nás zvykneš, dítě. Jsme slušní a hodní lidé. Orhan stále dokola opakoval, že tě miluje a nechce žádnou jinou. A my jsme samozřejmě na straně svého jediného syna.“

Nechápala jsem, co se děje. Ne! Připadala jsem si jako ve špatném filmu. *Orhan a já k sobě nepatříme! Vždyť ho vůbec nemám ráda*, křičela jsem v duchu. Pohrdala jsem jím. Nenáviděla jsem ho. Surově mě zbil. To bylo přes čáru!

Vzlykla jsem a zavrtěla hlavou. „Prosím tě, Neslihan, prosím, vžij se do mé matky. Ismet ji požádal o mou ruku, a ona s tím souhlasila. Nemůžu si přece vzít někoho, koho nemiluju!“ Když jsem si představila, jak dva lidi, které jsem nejvíc milovala, právě připravují mou svatbu, naskočila mi husí kůže. V duchu jsem viděla jachtu, která pluje po modrém moři. Byla stále menší a menší, až mi nakonec zmizela z očí. *Ismete!*

„Prosím, prosím,“ žadonila jsem a sepjala ruce jako k modlitbě. „Pusťte mě. Nikomu neprozradím, co se doopravdy stalo. Přísahám. Řeknu třeba, že jsem zakopla v obchodě a udělalo se mi špatně. Orhan mě našel, a protože nevěděl, co má dělat, odvezl mě sem. Váš syn bude za hrdinu a otec vás z vděčnosti možná znovu zaměstná.“ Z úst mi prýštila slova, kterým jsem však nevěřila ani já sama.

Orhanova matka nesouhlasně zamlaskala. „Snad si nemyslíš, že by tě Ismetova rodina ještě chtěla za nevěstu?“ Zkřížila ruce na prsou a zavrtěla hlavou. „Polovina města tě

viděla, jak jsi dobrovolně nastoupila do Orhanova auta, holčičko. Tvoje pověst je nadobro zničená.“

„To... to není žádná pravda! On mě vlákal do pasti!“
Nešťastně jsem ji popadla za ruku.

Pohrdavě se zasmála. „I kdybychom tě teď odvezli domů, nikdo ti neuvěří, že jsi ještě panna.“

Panebože! To bylo to nejhorší, co se mohlo mladé turecké dívce stát. Byla jsem odepsaná. Úplně jsem pošlapala to, co mi rodiče odmalička vštěpovali – dobrou pověst. Panenství. Rodinou čest. Zneuctila jsem ji, a to už nedokážu nijak odčinit.

Přitom jsem vůbec nic neprovedla. Neotěhotněla jsem jako moje sestra!

Celý život jsem se snažila vyhovět všem nárokům své rodiny a zasnoubení s Ismetem jsem považovala za vysvobození. Od okamžiku, kdy se postavím k oltáři vedle svého snoubence, mě dělil už jen jeden rok. Po maturitě jsem se měla stát jeho ženou. Zabořila jsem obličej do dlaní a hoře jsem se rozplakala. Styděla jsem se za to, jakou hanbu jsem uvrhla na svou i Ismetovu rodinu. Jak jsem mohla být tak lehkomyšlná, že jsem nastoupila do Orhanova auta? Kvůli vlastní hlouposti jsem přišla o životní lásku.

Neslihan do mě neustále hučela: „Musíš přijmout svůj osud, jako už tolik dívek před tebou. Podívej se na mě – i moje svatba byla domluvená předem, a přesto jsem šťastná.“

Až na to, že Neslihan šťastně nevypadala. Právě naopak.

Prarodiče souhlasně zabručeli a otec prohlásil: „Tak to prostě bude a basta!“

„Ale já Orhana nemiluju,“ zařvala jsem zoufale. „Podvedl mě, unesl mě, a nakonec mě zmlátil. Nechci s vámi žít, to se radši zabiju!“

„Láska teprve přijde,“ odvětila Neslihan stoicky. „Mladé dívky ještě nevědí, co je pro ně dobré.“

„Ale já to vím! Je to Ismet! Milujeme se a budeme se brát!“

„Na to rychle zapomeň, holčičko,“ pronesla Neslihan ostře. „Ten tvůj Ismet by si teď o tebe už ani kolo neopřel,

až se dozví, že jsi nastoupila do Orhanova auta a nechala se odvézt do našeho bytu. Nebo si snad myslíš, že by se počestný mladík chtěl zahazovat s lehkou děvou?“

Padla jsem Orhanovu otci k nohám a prosila ho: „Pomoz mi! Ty jsi přece byl otcův dobrý přítel. A otec vaši žádost o mou ruku odmítl! Nemůžeš jednat proti jeho vůli!“

Muž jen potřásl hlavou. „To je vůle samotného Alláha, dceruško. Tvůj otec to jistě pochopí. Teď jsi prostě naše.“

„Ne, prosím! Ne, ne!“ To snad nemyslí vážně!

Se zoufalým pláčem jsem se sklonila k jeho pantoflům. Zlíbala bych mu nohy, kdybych věděla, že mi to pomůže. Křičela jsem, plakala a stále dokola je prosila. Lapala jsem po dechu, až se mi dělaly mžitky před očima. Panická ataka mě téměř paralyzovala. Tehdy jsem ještě nevěděla, kolik jich ještě zažiju.

„Synku, dělej přece něco!“ Neslihan spráskla ruce. „Vždyt nám tady umře!“

„Tak to by stačilo.“ Orhan vyskočil, popadl mě za vlasy a s pomocí svých rodičů a prarodičů mě odtáhl do zadního pokoje. V něm byly jen manželská postel, skříň a jedna židle. „Zůstaneš tady, dokud se neuklidníš. Můžeš si křičet, jak chceš. Tady tě nikdo neuslyší,“ ušklíbl se a zavřel za sebou dveře.

Ležela jsem na ohavné podlaze. Bolelo mě celé tělo a hlavu jsem měla jako střep. Měla jsem pocit, že mi srdce vyskočí z těla. Nechápala jsem, co se právě stalo. Můj mozek stále odmítal zpracovat, co jsem dnes odpoledne prožila. Připadala jsem si jako zvíře, které uvízlo v pasti a předstírá, že je mrtvé.

Je to jen sen, namlouvala jsem si. To přece nemůže být pravda.

Po několikahodinovém pláči jsem se pokusila uklidnit. Sebrala jsem poslední zbytky sil, abych se zvedla, a posadila jsem se na proleželou postel s hnědým přehozem.

Rozhlédla jsem se kolem sebe. Byla jsem zamčená v nej-
ošklivějším pokoji, který jsem kdy viděla. Stará tapeta

s hnědozelenými kytičkami se odchlipovala od zdi, v rozích visely pavučiny a lampička byla pokrytá vrstvou prachu, do kterého bych mohla prstem namalovat obrázek. Ukazovákem jsem úhledně napsala „POMOC“ a chvíli ten nápis pozorovala. V polovině pootevřené rozkládané skříně jsem spatřila oblečení celé rodiny, v druhé polovině byly naskládané ubrusy, povlečení a ručníky. Vyhlédla jsem neumytým okénkem ven a spatřila špinavou fasádu. Dole se krčil malý dvorek, na kterém smutně rezivěly popelnice, klepače na koberce, nepoužívaný moped, několik kol a další harampádí. Široko daleko jsem nezahlédla živou duši. Pohltila mě prázdnota. Znovu jsem pohlédla na zanedbané okolí. Sem se tedy Orhanova rodina přestěhovala, když je otec propustil.

Kolik lidí se tísnilo v tomhle maličkém dvoupokojovém bytě? Rodiče, prarodiče, Orhan... a teď ještě já? Znovu mi vyhrkly slzy. Vyloučeno! Nikdy bych nemohla žít s touhle primitivní, bezcitnou rodinou, navíc uprostřed téhle tísnivé bídy.

Vyrostla jsem s rodiči a pěti sourozenci v prosluněném třípatrovém domě se zahradou. Potom jsme s matkou a mladšími bratry odešli do Hannoveru. Nastěhovali jsme se do světlého třípokojového bytu s balkonem, kde jsem samozřejmě měla svůj pokoj. Dominovala mu bílá postel s nebesy a růžovým přehozem, na moderních skříních jsem měla vystavená plyšová zvířata a na stěnách visely plakáty mých oblíbených popových hvězd. Měla jsem hi-fi věž, toaletní stolek se zdobenou židlí a zrcadlo, na které jsem si věšela pohlednice, lístečky a malé suvenýry. Po dveřích se pnuly pokojové rostliny a pod okny šuměly koruny mohutných kaštanů, které na podzim hrály všemi barvami a na jaře rozzářily okolí bílými květy. Moje matka o mě pečovala jako o princeznu. Šila mi ty nejhezčí šaty, nechala mě prožívat dívčí sny a večer jsme se k sobě u televize přitulily, já jsem jí položila hlavu na klín a ona mě láskyplně hladila po zádech. Druhý pokoj obývali mí bratři, pětiletá dvojčata, která se narodila ze snahy rodičů

slepit vztah dalším dítětem. V tomto útulném hnízdečku jsem se jednoho dne matce svěřila, že už dlouho miluju Ismeta. Přišel jí totiž účet za telefon, na kterém se skvěla horentní suma za telefonáty do Kolína. Místo toho, aby mi vynadala, mi navrhl, abych ho i s jeho rodiči pozvala na večeři, aby si s nimi promluvila o svatbě.

Tak to u nás chodilo. Chlapcovi rodiče přinesli rodičům dívky dary, a pokud domluva skončila oboustrannou spokojeností, byla ruka v rukávě. Jakmile se mladý pár zasnoubil, mohla se s ním dívka konečně ukázat na veřejnosti, aniž by se musela bát, že pošpiní svou pověst a dobré jméno celé rodiny. Protože moji rodiče byli rozvedení, přijel k nám můj starší bratr Cihan, aby otce zastoupil. Vznášela jsem se na růžovém obláčku dívčích snů, který se dnes ve dvě hodiny rozplynul. Chtěla jsem zpátky svůj život!

Znovu jsem se rozvzlykala, přitáhla si nohy k tělu a schoulila se na zatuchlé posteli kdesi v Bochumi. A co teď? Přišla jsem o čest, o Ismeta a zkazila si celý život. Nejraději bych vyskočila z okna, ale klika byla odšroubovaná.

Rodiče budou určitě neskutečně zklamaní a celá naše rodina mě zavrhne. Když jsem si představila, co si o mě pomyslí Ismetova rodina, zaplavila mě nová vlna zoufalství a hanby. Byla jsem ostudou celého města! Běhna! Tím, že jsem lehkovážně nastoupila do Orhanova auta, jsem potupila obě rodiny. A to se nedá napravit. I kdybych dostala šanci promluvit si s Ismetem a on by mi uvěřil, nemohl by si mě vzít, aby nezneuctil svou rodinu.

A naši? Ti by s takovou poběhlicí už nechtěli mít vůbec nic společného. Stala se ze mě další nezdárná dcera, které se budou muset zříct!

Orhanova matka měla naprostou pravdu – nikdo by mi neuvěřil, že jsem ještě panna, když přespím v tomto pokoji.

Znovu mě zachvátila panika a já jsem se hoře rozplakala. Mezitím se setmělo. Měla jsem hlad a žízeň a potřebovala jsem si dojít na záchod, ale neodvažovala jsem se zaklepat na

dveře, zpoza nichž se ozýval poklidný hovor a veselý smích. Naprosto mě ignorovali a klidně čekali, až se jim podvolím.

Sebrala jsem poslední zbytky sil a doplazila jsem se do nohou postele a vyhlédla z okna. Na nebi nesvítila jediná hvězda. Vyčerpaně jsem si opřela rozpálené čelo o chladné sklo.

Co jsem mohla dělat? Vůbec nic. Dívky neměly právo rozhodovat. V naší kultuře bylo zvykem, že o budoucnosti dcery rozhodovali rodiče a ona se musela podřídít.

I kdyby byla sebevíc zamilovaná do nějakého chlapce, mohli se rodiče sejít s kteroukoli rodinou, a nakonec přislíbili dívku tomu, kdo se jim líbil nejvíc. Žádné děvče by se nikdy neodvážilo protestovat. Pokud dívka mladíka nemilovala, nebo ho dokonce ani neznala, očekávalo se od ní, že se mu přizpůsobí a zařídí si život tak, aby se měla co nejlépe. Rozhodnutí rodičů bylo považováno za Boží vůli, které se nikdo neodvážil odporovat. Čím byla poslušnější, tím rychleji se šila s novou rodinou, a při troše štěstí se jí podařilo získat tchyni na svou stranu.

Opravdu Bůh chce, abych se stala součástí Orhanovy rodiny? Tomu se mi nechtělo věřit. Můj otec jim přece jasně řekl, že jim mě nedá. Nikdy by nedovolil, abych se přivdala do takové rodiny!

Orhan mi řekl, že jeho rodiče navštívili mého otce už před dvěma lety, a baba je poslal k čertu.

Okusovala jsem si nehet na palci a představovala si, jak to tenkrát probíhalo. Orhanova mužská ješitnost určitě utrpěla velkou ránu, a jeho otec, kterého baba navíc propustil, musel přímo zuřit. Takovou potupu si nemohli nechat líbit. Rozjeli se do Turecka, aby se poradili s širokou rodinou, a usnesli se, že mě prostě unesou. V některých částech východního Turecka to totiž bylo běžnou praxí.

Tento barbarský zvyk jsem znala jen z tureckých filmů, kde však tento únos vyzníval úplně jinak, téměř romanticky. Nevěsta se poddala svému osudu, a nakonec se do únosce

zamilovala a žili spolu šťastně až do smrti. Tato psychická reakce byla později nazvaná Stockholmský syndrom. Už jsem zmínila, že moji rodiče se seznámili úplně stejně. Když matčin otec tehdy devatenáctiletého mladíka hnal od dveří svinským krokem, nasedl můj otec na koně a unesl matku, když nabírala vodu ze studny. Rodiče potom raději se sňatkem souhlasili, aby nepošpinili jméno celé rodiny. Jenže moje anne, což je turecký výraz pro matku, byla do mého otce dávno zamilovaná! Chtěli se vzít a únos byl jedinou možností, jak toho mohli docílit.

Pro tento primitivní způsob se nyní rozhodla i Orhanova rodina – zcela proti mojí vůli! Probudil se ve mně smysl pro spravedlnost a přinutil mě, abych se posadila. To, co mi provedli, nebylo správné! Psal se rok 1979 a německé zákony toto jednání považovaly za omezování svobody! V té době jsem nevěděla, že se dopustili trestného činu, ale cítila jsem, že to bylo nespravedlivé.

Z posledních sil jsem zabušila na dveře. „Pusťte mě ven, prosím! Mám žízeň a potřebuju na záchod! Chci si s vámi promluvit, prosím.“

Odpovědí mi však byl pouze soucitný smích. „Necháme ji tam tak dlouho, dokud jí nespadne hřebínek. Nakonec nám bude ještě vděčná, že jsme ji přijali do rodiny.“

S očima plnými slz jsem ze skříně vyndala hromadu ručníků, položila je na podlahu a dřepala si nad ně, abych konečně ulevila močovému měchýři.